mo quidā fecit cenā magnā ⁊ vocauit mltos. Et misit seruū suū hora cene dicere inuitatis vt venirēt: q2 iam parata sūt oia. Et reliqua

Omel. beati Gregorij pape.

Hoc distare fratres charissimi inter delitias corpis ⁊ cordis solet: ꝙ corporales delitie cū nō habent̄ graue in se desiderīū accēdūt: cū vo habite edunt̄ comedentē ꝓtinus in fastidiū ꝑ satietatē vertūt. At cōtra spiritales delitie cū nō habent̄ in fastidio sūt: cū vero habent̄ in desiderio: tantoq3 a comedēte amplius esuriunt̄ q̄to ab esuriēte amplius comedunt̄. In illis appetitus placet: expientia displicet: in istis appetitus vilis est: expientia mag placet. In illis appetitus saturitatē: saturitas fastidium generat: in istis appetitus saturitatē saturitas appetitū parit. Augent em̄ spiritales delitie desideriū in mēte dū satiāt: q2 q̄to magis eax sapor ꝑcipit̄: eo ampli⁹ cognoscit̄ qd̄ auidi⁹ amet̄. Et idcirco nō habite amari nō pñt: q2 eax sapor ignorat̄. Quis em̄ amare valeat qd̄ ignorat? Proinde

Ps. 33. ps̄. nos āmonet dicēs: Gustate ⁊ videte qm̄ suauis ē dñs. Ac si apte dicat: Suauitatē ei⁹ non cognoscitis si hāc minime gustat: s3 cibū vite ex palato cordis tāgite: vt ꝓbātes ei⁹ dulcedinē amare valeatis. Has aūt hō delitias tūc amisit cū in paradiso peccauit: extra exijt cū hos a cibo eterne dulcedinis clausit. Vn̄ nos q̄3 nati in hui⁹ ꝑegrinationis erūna: huc fastidiosi iā venim⁹: nescimus q̄d desiderare debeam⁹: tantoq3 se ampli⁹ fastidij nr̄i morb⁹ exaggerat: q̄to se mag ab esu illi⁹ dulcedinis anim⁹ elōgat: ⁊ eo iā terrenas delitias nō appetit q̄ eas comedere diu lōgeq3 disueuit. Fastidio g̊ nr̄o tabescim⁹: ⁊ lōga iedie peste fatigamur. Et q2 gustare int⁹ nolum⁹ ꝑatā dulcedinē: amamus foris miseri famē nr̄am. S3 supna nos pietas nec se deserētes deserit. Cōtemptas em̄ illas delitias ad memorie nr̄e oculos reuocat easq3 nobis ꝓponit: in ꝓmissiōe torporē excutit atq3 vt fastidiū nr̄m repellere debeam⁹ inuitat. Ait nanq3:

Tex. ¶ Hō q̄dā fecit cenā magnam ⁊ vocauit multos. Quis iste hō ē nisi ille de q̄ ꝑ ꝓphetam dr̄: ⁊ hō est ⁊ q̄s cognoscit eū. Qui fecit cenā magnā: q2 satietatē nobis dulcedinis interne p̄parauit. Qui vocauit multos s3 pauci veniūt: q2 nōnunq̄3 ipi q̄ ei ꝑ fidē subiecti sūt: eterno ei⁹ conuiuio male viuēdo ꝯdicūt.

Tex. ¶ Misit aūt seruū suū hora cene dicere inuitatis vt venirēt. Quid hora cene nisi finis ē mundi? In q̄ nimix nos sum⁹ sicut iā dudū paulus testat̄ dicēs: in q̄s fines seculox deuenerunt. Si g̊

1. Cor. 10. hora cene iā ē cū vocamur: tāto min⁹ nos debem⁹ excusare a cōuiuio dei: q̄to appropinq̄sse iā cernimus finē seculi. Quo em̄ pēsam⁹ q2 nihil ē qd̄ restat: eo debem⁹ ꝑtimescere ne tp̄s gr̄e qd̄ p̄sto ē pereat. Idcirco aūt h̄ ꝯuiuiū dei nō prandiū s3 cena noiat̄: q2 post prādiū cena restat: post cenā vo ꝯuiuiū nullū restat. Et q2 eternū dei ꝯuiuiū nobis in extremo p̄parabit̄: rectū fuit vt h̄ nō prādiū s3 cena vocaret̄. S3 q̄s ꝑ hūc s̄uū q̄ a p̄rēfamilias ad inuitādū mittit̄: nisi p̄dicatox ordo signat̄? De q̄ vic3 ordie q̄uis adhuc idigni existim⁹: q̄uis pctōrū nr̄ox pōderib⁹ grauamur: ⁊ nos tñ in ist diebus sum⁹: ⁊ cū ad edificationē vr̄am vobis aliq̄d loq̊r h̄ ē qd̄ ago. Seru⁹ em̄ sū sūmi p̄rīsfamilias: cum vos āmoneo ad ꝯtēptū secl̄i: iuitare vos venio ad cenā dei. Nemo me ꝓpt̄ me h̄ in loco despiciat. Et si ad iuitādū nequaq̄3 dign⁹ appareo: s3 tñ magne sūt delitie q̄s ꝓmitto. Sepe solet fr̄es mei euenire qd̄ dico vt ꝑsona potēs famulū habeat despectū: cūq3 ꝑ eū suis forte vel extraneis aliqd̄ rñsum mādat: nō despicit̄ ꝑsona loq̄ntis serui: q2 seruat̄ in corde reuerētia mittēt dñi: nec pēsant q̄ audiūt ꝑ quē s3 q̄d vel a q̄ audiāt. Ita g̊ fr̄es ita vos agite ⁊ si nos forsitā digne despicitis: in mēte tñ vr̄a vocātis dñi reuerētiā seruate. Cōuiue fieri sūmi p̄rīsfamilias libēter obedite: corda vr̄a discutite atq3 ex eis mortale fastidiū pellite. Ad repellēdū nāq3 fastidiū vr̄m iā ꝑata sūt oia. S3 si adhuc carnales estis fortasse epulas carnales inq̄ritis. Ecce ipe carnales epule: in spiritale vobis alimētū cōuerse sūt. Ad abstergēdū nanq3 mētis vr̄e fastidiū: in cena dei ille vob singl̄ar agn⁹ occisus ē. S3 q̄d agimus q̄h qd̄ subiūgit̄ adhuc fieri a ml̄tis videm⁹.

¶ Et ceperūt oēs simul excusare. Offert de⁹ qd̄ rogari debuit: nō rogat⁹ dare vult qd̄ vix sperari poterat q2 digret̄ largiri postulat⁹. Cōtēptorib⁹ p̄parat delitias refectōis eterne denūciat: ⁊ tñ simt̄ oēs excusant. Ponam⁹ ante oc̄los mētis minima vt possim⁹ dignis pēsare maiora. Si q̄sq3 potens ad inuitādū quēpiā paupem mitteret: q̄d fratres rogo q̄d paup ille fecisset nisi de eadē sua inuitatione gauderet: rñsum humile redderet: vestē mutaret: ire q̄tocius festinaret: ne p̄or ad potētis ꝯuiuium alter occurreret. Hō g̊ diues iuitat ⁊ paup occurrere festinat. Ad dei iuitamur ꝯuiuiū ⁊ excusam⁹. S3 ecce inter hec estimare possū q̄d sibi corda vr̄a rñdeāt. Occult em̄ fortasse sibimet cogitatiōib⁹ dicūt: Excusare nolum⁹. Ad illud em̄ supne refectiōis ꝯuiuiū ⁊ vocari ⁊ ꝑuēire ḡtulamur. Loq̄ntes vob talia mētes vr̄e vex dicūt: si nō pl⁹ terrena q̄3 celestia diligūt: si nō ampli⁹ reb⁹ corporalib⁹ q̄3 spūalib⁹ occupant̄. Unde hic q̄3 ipa excusātiū causa subiungit̄ cū ꝓtin⁹ subinfert̄: Tex.

¶ Prim⁹ dixit villā emi: ⁊ necesse habeo exire videre illam: rogo te habe me excusatū. Quid ꝑ villā nisi terrena suba desig̅tur? Exit g̊ videre villā q̄ sola exteriora cogitat ꝓpt̄ suba3. Tex.

¶ Alt̄ dic: Iuga boū emi q̄nq3 ⁊ eo probare illa: rogo te habe me excusatum. Quid i q̄nq3 iug boū nisi q̄nq3 sensus corpis accipim⁹. Qui recte q̄3 iuga boū vocata sūt: q2 i vtroq3 sexu gemināt̄. Qui videl3 corpales sensus: q2 intīna cōprehēdere nesciūt: sed sola exteriora cognoscūt: ⁊ deserētes intima ea q̄ extra sūt tāgūt: recte ꝑ eos curiositas designat̄: q̄ dū alienā vitā querit discutere: sp̄ sua intima nesciēs studet exteriora cogitare. Graue nāq3 ē curiositat vitiū q̄ dū cuiuslibet mentē ad inuestigandā vitā ꝓximi exterius ducit: sp̄ ei sua intima abscōdit: vt aliena sciens se nesciat: ⁊ curiosi anim⁹ q̄to peritus fuerit alieni meriti: tāto fiat ignar⁹ sui. Propt̄ h̄ nāq3 ⁊ de his q̄nq3 iugis boū dr̄: eo ꝓbare illa: rogo te habe me excusatū. Ipa em̄ excusantis v̄ba a vitij sui significatiōe discrepāt dū dicit eo ꝓbare illa: q2 videl3 aliq̄n ꝑtinere ꝓbatio ad curiositatē solet. S3 notandū ꝙ hic q̄ ꝓpter ꝓbāda iuga boū a cena sui inuitatoris excusat hūilitatis verba ꝑmiscet dicēs: rogo te habe me excusatū: dū em̄ dicit rogo ⁊ tñ cōtēnit: hūilitas sonat in voce: supbia in actiōe. Et ecce hoc dij̄udicat prauas quisq3 cu3 audit: nec tñ ea q̄ dij̄udicat agere desistit. Nā cū cuilibet ꝑuerse agenti dicim⁹: ꝯuertere: deū seq̄re: mūdū relinque: vbi hūc nisi ad dñicā cenam vocamus? Sed cum rñdet: ora ꝓ me q2 pctōr sum: hoc facere non

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-469/0258
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG